

 HARLEQUIN®
A man in a white shirt and grey vest is the background of the cover.

Sjalootine romaan

Christine Merrill

SAATANLIKU
KELMI
VÕIMUSES

SIID & SKANDAAL
8. RAAMAT

Christine Merrill
TAKEN BY THE WICKED RAKE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Christine Merrill
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04255513
ISBN 978-9949-25-365-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

See on sarja „Siid & Skandaal” viimane raamat. Teekond selleni on olnud erakordne ja pikk. Alustasin koos teistega 2008. aasta suvel, kui meil polnud olemas muud kui Harlequin Mills & Booni toimetaja Jo Granti soov mõelda välja süžee ja sari, kus oleks hulk erinevaid tegelasi, kellega oleks seotud mingisugune skandaal.

Oleme kuue peale kavandanud laulatusi, matuseid ja ühe poomise. Oleme neednud, spioneerinud ja võidelnud Waterloo lahingus. Kahe aastaga on meie loodud tegelased saanud minu ja mu kaasvõitlejate suureks ja üsnagi ebaharilikuks perekonnaks.

Raamatuid kirjutades pidasime omavahel maha huvitavaid arutelusid. Kuhu minna, kui tahad Hyde Parkis ameleda? Ja millised puud kasvasid pargis 1814. aastal? Mitu korda Stephanot on tulistatud, pussitatud või uputatud? Ja kus armid ta kehal paiknevad?

Ja kuidas täpsemalt siilist mingit rooga valmistada?

Arvan, et nüüd, kõige selle lõpus, oleme pisut üllatunud selle üle, kui vahva meil oli. Loodan, et see oli sinu, lugeja jaoks sama tore kogemus.

Head lugemist!

Christine Merrill

*Pühendatud veel kord ja igavesti Anniele,
Gayle'ile, Juliale, Louise'ile ja Margaretile.
Oli see vast elamus!*

Esimene peatiikk

August, 1815, Warrenford Park

„Kuidas sulle pidu meeldib, kullake?” Keddintoni vikont Robert Veryan kiikus kandadel, nagu tunneks uhkust, et oli oma ainukese ristitütre auks peo korraldanud. Tema abikaasa Felicity seisis neiu teisel küljel ja oli sama rahuloleva moega.

Verity Carlow vaatas Warrenford Parki ballisaalis ringi. Saali seinad olid lumivalged, liistud kullavärvilised, kujundus klassikaline ilma ülevoolavate rokokoodetailideta, mida neiu oli mõnel pool näinud. Taustal mängiv muusika oli rahulik ning sama puhas kui valged seinad ja väga asjatundlikult esitatud. Tantsijad liikusid poleeritud marmorpõrandal ühtses rütmis nagu kellakujukesed ning need, kes parasjagu ei tantsinud, lobisesid vaikselt ja viisakalt.

Kõik oli täiuslik.

„See vaatepilt tekitas Verityle peavalu. Ta naeratas võõrustajale teeseldult vapralt ja vastas: „Väga ilus õhtu. Aitäh, onu Robert.” Veryan ei olnud tegelikult tema onu ja see ball ei olnud kaugeltki lõbus üritus. Ent kui vikont tahtis nii mõelda, oleks inetu talle pettumust valmistada või

hädaldada, et see pidu tekitas neius tunde, nagu oleks keegi tema kuldpuurile katte peale visanud.

Verity ei suutnud hetkekski teeselda, et tegu on meeldiva väljasõiduga maale. Tema vend Marcus oli selgelt öelnud, et ta saadetakse Keddintonide maamõisa, et perekond saaks tema tuttavaid ja suhteid silmas pidada.

Marcist oli ülekohtune teda nii kohelda. Verity oli kahekümne ühe aastane ega olnud kordagi andnud perekonnale põhjust muretsemiseks. Tema minevikus polnud ühtki plekki, aga see ei huvitanud kedagi. Kui nad ta pagendusse saatsid, mainisid tema vennad mingeid nimetuid lurjuseid ja ebamääraseid „ohte perekonnale” ning kinnitasid, et see kõik on tema enda turvalisuse pärast. Aga kui Verity asja lähemalt uurima hakkas, ei olnud nad oma väiteid selgitanud, nii et ta ei osanud enda kaitsmiseks midagi ette võtta.

Kuidas ta peaks teadma, mille eest end üldse kaitsta, kui keegi talle tõtt ei räägi? Kui ta päris, kelle või mille eest ta hoiduma peaks, raputasid vennad kahetsevalt pead ja vastasid: „Kõige.” Nad olid saatnud ta maale, kus on igav, aga turvaline. Ja Keddintonilt polnud võimalik midagi välja pinnida ei probleemide põhjuse ega ka selle kohta, millal Verity võib tagasi Londonisse pöörduda. Onu Robert oli Inglismaa osavaim salaagent. Sama hästi võiks üritada saladusi välja meelitada ballisaali seintest.

Veryan naeratas neiule. Ehkki mehe ilme tundus ohutu ja sõbralik, oli Verity kindel, et tema terava pilguga hallid silmad jälgivad kõike. Nagu selle kinnituseks sõnas vikont: „Ma lubasin su isale sind kaitsta ja seda ma ka teen. See on minu jaoks suur au ja privileeg. Sul oli kindlasti raske sõpru maha jätta.”

„Ma tulin siia hea meelega,” valetas Verity. „Te ju teate, et mulle meeldib siin.” Ehkki Verity ei saanud aru, miks Keddinton teda nii hoolega valvama pidi. Kui keegi talle halba soovib, kas siis poleks mõistlikum see isik üles otsida ja vangi panna, mitte teda valvata nagu arvaksid kõik, et ta võib oma rumalusega probleeme juurde tekitada.

Leedi Keddinton lisas oma arvamuse. „Me tahame olla veendunud, et sa ei nukrutse, ja me anname sulle võimaluse seltskondlikku läbikäimist jätkata. Ma tean, et sinu perekond lootis, et sa oled praeguseks endale abikaasa-kandidaadi leidnud.”

Verity uuris oma võõrustajat hoolikamalt. Kas see oli siiralt öeldud või lihtsalt järjekordne varjatud katse sundida teda tegema valikut saali kokku aetud ja tiheda taustakontrolli läbinud meeste seast? Verity oleks arvanud viimast, kui tädi Felicityl poleks olnud kahte tütart.

Tegelikult ei tahtnudki Verity ödede Veryanide kosilasi üle lüüa. Ta oli lootnud, et on mõnda aega otsuse tegemisest üldse vaba. Ta noogutas tänulikuna ja sõnas: „Aasta jooksul on meie suguvõsas toimunud kolm laulatust. Meil on minu abitagi olnud küllalt elevust. Arvan, et ma peaksin ootama abiellumisega veel ühe hooaja kas või selleks, et isale mitte pingeid juurde tekitada.”

„See ei tekitaks talle mitte mingisuguseid pingeid,” kinnitas onu Robert. „Ma tean kindlalt, et ta tahab väga, et sa abielluksid.”

Enne, kui ta sureb. Miks onu neid sõnu välja ei öelnud, kuigi oli selge, et ta just seda mõtles?

Verity soovis, et ta tohiks vanduda kas või mõtteski. Valjusti oleks veel parem. Mõnikord oleks ta tõepoolest

tahtnud kõigile otse öelda, mida ta tegelikult mõtleb. Ta oleks öelnud, et ei Londonis ega ka maal ole ühtki säärast meest, kes oleks temas huvi äratanud kauemaks kui ühe tantsu ajaks. Ent kõik ootasid, et ta teeks tervet oma edasist elu puudutava otsuse kiiresti sellepärast, et tema isa saaks rahu surra uskudes, et tütar on õnnelikult abielus.

Onu Robert naeratas endiselt. „Alexander on nüüd kodus ja sa ei pea enam üksindust pelgama.”

„Ta on kahtlemata hea seltsiline. Te mängisite lastena kenasti koos.” Tädi Felicity naeratas, nagu oleks nüüd veel vaja vaid sobiv kuupäev ja pulmahommikusöögi menüü paika panna.

Verity üritas küll oma emotsioone talitseda, ent ei suutnud Veryanide poja nime kuuldes kerget ohet maha suruda. Tema ei mäletanud noormeest toreda mängukaaslasena, vaid vastiku väikese jobuna. Nende hiljutised kohutumised ei olnud seda arvamust muutnud. Kui Verity maale saatmise tõeliseks põhjuseks oli lootus, et Alexander Veryani meeldiv iseloom siin paremini esile tuleb, siis sunnib ta vendasid selle tembu eest veel maksma.

Eriti pahandas neidu teadmine, et kui tema vennad olid otsustanud abielluda, olid nad pikemalt mõtlemata heitnud paari inimestega, keda Verity jaoks oleks peetud ebasobivaiks. Ehkki Marcuse abikaasa Nell oli maailma kõige kenam inimene, oli vend abiellunud endast madalamast soost naisega. Verity õde Honoria oli ühes oma väga avameelses kirjas tunnistanud, et tema värske abikaasa lõpetas alles äsja salakaubaveoga tegelemise ja leidis endale ausa ameti. Ja Diana Price, kes oli olnud õdede Carlow'de seltsidaamina töötades tõeline vooruse verstapost, oli unus-

tanud igasuguse kombekuse ja abiellunud mänguri Nathan Wardale'iga.

Hali abikaasa Julia oli küll täiesti laitmatu reputatsiooniga, aga kuna Hal ise oli parandamatu elupõletaja, oli tema valik olnud samamoodi üllatav.

Oli selge, et need otsused olid tehtud peaaegu üleloomuliku vastastikuse külgetõmbe ajal. Asjaosalised olid oma tunnetest sedavõrd haaratud, et nad olid astunud samme, mis olid nende tavapärasele käitumisele suisa vastupidised.

Seejärel olid nad pööranud pilgud Verityle, arvates, et tema jaoks on kõik teisiti. Tema pidi olema mõistlik ja kuulama nõuandeid inimestelt, kes muretult iseenda nõuandeid eirasid. Verity pidi end vabatahtlikult andma Alexander Veryani sugusele mehele, et tema perekond võimalikult vähe muretsema peaks. Siis võiksid vennad oma jumaldavate abikaasade juurde tagasi minna, rahul teadmiselega, et nüüd on väikese Verity edasise õnne eest hoolitsemine kellegi teise hool.

„Seal ongi Alexander.” Leedi Keddinton naeratas nende poole suunduvat poega vaadates nii uhkelt, nagu oleks too lord Wellington paraadmundris. Verity nägi aga kahvatut ja lüheldast noormeest, kelle Veryanidele omased hallid silmad tundusid vesised ja külmad.

„Verity.” Noormees kummardas ja võttis neiu käe enne, kui viimane jõudis selle ette sirutada. Alexandri käsi oli pehme ja niiske.

„Alexander.” Miks ta ometi naeratab, kuigi peaks olema jahedalt ükskõikne? Ema pidev nõudmine, et tütar oleks alati võluv ja viisakas, ei tulnud kuidagi selle äärmiselt järjekindla noore mehe tõrjumisel kasuks.

„Oled sa järgmiseks tantsuks vaba?”

Verity vaatas muusikute poole, kes mängisid kadrilli esimesi noote. Kui ta nüüd nõustuks, võib ta pärastpoole keelduda, kui õhtujuht kuulutab välja valsi või mõne muu tantsu, mis eeldab füüsilist kokkupuudet partneriga. Neiu naeratas. „Muidugi, Alexander.” Ta jättis käe noormehe pihku, kui viimane ta põrandale juhatas, lootes, et selline lihtne viisakus ei tähenda Alexandri jaoks soovi suurema läheduse järele.

Nad ühinesid tantsupõrandal kolme paariga ja alustasid keerukate sammudega tantsu. Verity pulss kiirenes otsekohe ja tema hirm üksluise tuleviku ees Alexandriga kadus. Ta vaatas tantsides otsa kõige vapustavamale mehele. Mehe silmad olid suured ja tumedad, leegitsevad ja põhjatud, ääristatud pikkade mustade ripsmetega tõmmus näos. Mehe nina oli sirge ja tema täidlased huuled kaardusid õhkõrnas muiges, kui ta neiuale samamoodi imetlevalt otsa vaatas.

Verity kõndis vastavalt tantsusammudele tema ümber. See andis neiuale võimaluse imetleda mehe kuue löiget. Mees oli peaaegu liiga täiuslikult riietatud, tema rõivad olid isegi veidi keigarlikud ja tema nägu oleks iga teise mehe puhul tundunud naiselik. Tõmmu naha taustal tundusid tema kaelasid ja särk lausa pimestavvalged ning tumesinine kuub oli pehme ja tume nagu öö.

Kätt neiu käe poole sirutades välgatas mehe randmel miski, nagu oleksid särgivarruka all peidus ehted. Sääraselt ehitud mees oli väga ebatavaline. Kui tegu oli tööpoolest käeketiga, peab sellega olema seotud mingi lugu. Verity vaatas meest ja oli kindel, et see lugu on nii romantiline kui ka põnev ning ta oleks väga tahtnud seda kuulda.

Mehe käsi oli kuiv ja soe, selle haare teatud mõttes kare. Verity arutles, millest see tuleb. Kas mees ratsutas palju? Pidas sageli duelle? Või tegeles mees mõne kunsti- või teadusharuga, millest neiu polnud aimugi? Igatahes oli mees temaga leebe ning tema naha puudutus neiu nahal õrn ja erutav.

Verity läks vastumeelselt tagasi oma partneri juurde ja Alexander võttis tema käe oma ebameeldivalt niiskesse pihku.

Tants jätkus ning võõras härra puudutas Verityt selle käigus meelitavalt ja nagu möödaminnes, nii et vaene Alexander tundus tema kõrval eriti hale.

Kogu selle aja naeratas tõmmu võõras neiu. Tema huvi oli ilmselge. Ta vaatas neidu uudishimulikult ja pisut kaastundlikult, nagu imestades, miks neiu säärase partneriga tantsib. Ja kas Verity eksis või nägi ta mehe pilgus ka igatsust? Kui ta mehe näoilmet õigesti aru sai, soovis viimane, et ta oleks tantsinud Verityga oma praeguse partneri asemel. Tollele naisele sai viimase ilmselgeks nõrdimuseks osaks vaid viisakas tähelepanu.

Verity naeratas vastu ja soovis, et tal oleks lehvik, millega õhetavat nägu varjata ja oma huvist salamisi märku anda. Kui leedi Keddinton lubaks meest talle tutvustada, selguks kahtlemata, et tegu on kohutava elumehega. Diana oleks seda meest terve ballisaali kõige hullemaks seelikukütiks pidanud.

Mehe silmis sähviv säde näitas, et mees sai väga hästi aru, millist mõju ta neiuale avaldab. Liigsest tasakaalukusest hoolimata ei osanud Verity oma reaktsiooni võõrale varjata.